НАЦІОНАЛІСТ

Орґан українського орґанізованого націоналізму в Америці.

РІК 1. Ч. 3. Филаделфія, Па. 20-го липня 1935. THE NATIONALIST 3720 N. 9-th Street, Philadelphia, Pa.

ЗЕЛЕНІ СВЯТА НА Західньо-Українських Землях.

(Від "Націоналістичної Пресової Служби".)

Львів. З кожним роком поглиблюється та умасовлюється на ЗУЗ святкування Зелених Свят, як Свята Героїв. В усіх закутках ЗУЗ спішать маси народу — молоді і старі — на могили тих, що **чином** та жертвою свого життя вказали **шлях нації**, на могили впавших зі зброєю в руках воїнів та революціонерів. **Усі намагання** займанця здавити стихійний, **масовий** здвиг, а угодовецького партійництва та церковщини обезкровити та обмежити величавість маніфестацій різними закликаами та комунікатами, безуспішні. Щорічно, як під Берестечко, на Маківку, Лисоню чи Білу Гору, так у Зелені Свята на могили йдуть усі, щоби віддати поклін Героям.

В дні Зелених Свят в цілому краї поліційне поготівля. Польські поліційні банди нападають на жінок, дітей, що ідуть з вінками та квітами на могили, відбирають, побивають та тратуючи могили розганяють гумовими нагаями тих, що **молитвами** вшановують упавших Борців.

І цього року в цілому краї по селам і містам святковано масово Свято Героїв, хоч і не лише польська влада, але й офіційні церковні круги (Львів) намагалися спинити масовість та святочність урочистих походів.

У Львові: Помимо заборони походу, **вінків,** процесій, на Личаківському цвинтарі зібралися як звичайно маси народу. Після панахид на стрілецьких могилах, на могилі члена УВО Любовича поліція кинулась нагаями розганяти зібраних. У відповідь посипалося каміння і серед стрілянини та революційних пісень кінні і піші поліційні посіпаки розганяли учасників із цвинтаря. Кільканадцять осіб арештовано. На Янівському цвинтарі, де крім стрілецьких могил є могили Крупи, Луцейка, Бесарабової, Біласа і Данилишина, свято не відбулося. Відложено на наступну неділю.

У Станиславові: Похід відбувся через місто з участю около 20.000 учасників, що тривав чотири години. В поході взяло участь дооколичне селянство. Несено 188 вінків.

До крівавого зудару з поліцією прийшло у селі **Стара Ропа,** самбірського повіту. Націоналістична молодь прогнала поліцейську банду та не дала взяти тернового вінця зі жовто-блакитною лентою. Прийшов більший відділ поліції зі Самбора та перевів чисельні арештування.

В Оброшині, пов. Городок Ягайл., "стшелецкі" хуліґани ніччю покрали з могил вінки. Наступної ночі повибивано в усіх місцевих мазурів шиби у вікнах. Приїхав карний відділ поліції. Роблять труси та шукають за летючками, які розкинено в цілому краї з нагоди Свята Героїв.

В цілому ряді сіл пов. **стрийського, тернопільського, товмацького** та других прийшло до менших або більших сутичок із польською поліцією. Поліційні баґнети ніде не всилі були спинити стихійної масової волі.

Зелені Свята — Свято Героїв, були загальною мобілізацією для вшанування тих, що впали на шляху Національної Революції!

ПРО СПОСОБИ ПРОПАҐАНДИ МОСКОВСЬКИХ БОЛЬШЕВИКІВ ПРОТИ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ.

(НПС) Московські большевики знаючи дуже добре, що сила українського націоналізму лежить у його безкомпромісовій боротьбі зі всіми нашими окупантами, намагаються за всяку ціну цю безкомпромісовість, одну із головних засад українського націоналізму представити перед очима українського народу в фальшивому світлі, послуговуючися для цього навіть самою нахабною брехнею й провокацією.

Вони дуже добре знають, що українські націоналісти не мають нічого спільного з тими українськими політиками, які сьогодні хоч і сидять ніби на перших місцях, все ж у своїх стрибаннях від одної до другої політичної концепції, в свойому нерозумінні нової епохи і в своїй духовій немічності нічим не є подібні до українських націоналістів. І хоч не тільки їм, але й усім іншим це добре відомо, все ж отих політиків рабські поклони, які ті складають у бік поляків та їхні леґенди, якими потім лише століттями держаться міліони рабів у покорі й неволі, як хочби леґенду що пілсудчики підуть визволяти Україну, большевики приписують усеціло українським націоналістам.

Маємо перед собою два числа київських "Вістей" з 10 і 12 червня б. р., присвячені річниці "звільнення Києва від білополяків", яке вони використовують виключно як засіб боротьби з українським націоналізмом. Ці числа показують нам вповні ясно і самі способи пропаґанди, кяих вони вживають у цих цілях. І так, в першому числі вони роблять ніби підготовку тим, що підкреслюють **цілком** природну ненависть українського народу до поляків. Дає нам сміливість цю природну ненависть відтінити хочби й те, що авторові цих рядків як рівно ж усім іншим старшинам і воякам українських фронтових частин, в 1920 р. приходилося на кожному кроці спостерігати цю ненависть як серед самого цього вояцтва, так і з боку повстанських загонів, **яких не можна посуджувати в меншій ненависті до московських большевиків.** Це підкреслення вони роблять через вміщення різного роду документів і через пресові виступи письменників, академіків і т. д. Щодо документів, то варто згадати тут уміщений лист Андрія Левицького, написаний ним 1920 р. В ньому А. Левицький стверджує те, що поляки в 1920 р. хотіли в Камянці Подільському всі українські місцеві установи самоврядування, цебто всю цивільну владу перебрати в свої руки, в ньому і стверджує те, що ці польські зазіхання схвилювали місцеве населення й утворили "небажану напружену атмосферу". Щож до учених різного роду, то як приклад може служити стаття президента УАН акад. О. О. Богомольця, де він м. ін. пише: "...І навіть дивно, що ще залишилися люди з короткою історичною памяттю, які забули удари армії Будьонного і мріють знов повторити свою спробу підпорядкувати радянську інтеліґенцію польським і іншим капіталістам".

Підкресливши в першому числі в такий спосіб почуття ненависті українського народу до поляків, большевики в числі другому вже дають слово не документам, ученим і письменникам, а дають слово добре вишколеним у пропаґанді большевицьким чинникам і урядовим установам, яких є вже завданням оту всю **ненависть українського народу до поляків звернути проти українських націоналістів.**

Чинникам большевицької пропаґанди вже є відомо те, що націоналістичне ядро вилонилося з моря крови й вогню Національної Революції 1917-20 рр., з якої рівно ж зродилася й ця нова ідея, цей новий світогляд — націоналізм. Їм відомо рівно ж, що український націоналізм не несе відповідальности за політичні концепції різних партій та урядів, бо якраз у своїх політичних традиціях він лише навязується **до тих безкомпромісових, хоч і не "офіційних", але орґанічно виросли з лона українського народу сил, що винесли — хоч і без програмів і статутів, але з рушницями в руках — незаплямленим національний прапор із** років духово-національного зриву. Власне через те, що вони це добре знають, тому то й намагаються за всяку ціну оббрехати український націоналізм та повязати його в очах українського народу зі всякими тими партіями й "урядами", які в дійсності не ставили й не ставлять собі за обовязок обороняти чистоту ідеалу нації та її престіж.

Та хай вони говорять самі за себе. І так в привітанню урочистого пленуму київської мійської Ц. К. ВКПб — тов. Сталіну м. ін. говориться: ..."Авантюристи з табору польських панів, вкупі і злюбі з німецькими фашистівськими бандами готують новий напад на нашу трудову Україну... Хай памятають про це пани Радзівіли, Санґушки, Потоцькі, їхні союзники й наймити українські націоналісти коновальці, левицькі та інші, хай памятають про це німецькі й польські фашисти, які готують рокову для них авантюру, що може скінчитися тільки їх цілковитим розгромом", а в статті "Наймити" вони так далеко загналися, що навіть УВО в них вже існує від 1917 року: "...Кривавий слід петлюрівської директорії найміцніше повязаний з контр-революційною роллю січових стрільців. Нинішній гітлерівський наймит Коновалець, добре відомий робітникам столиці України — Києва, як крівавий кат, що вирвав з їхніх лав тисячі революційних робітників у час короткого пануьання директорії, за якої Коновалець був комендантом осадного корпусу... що складався у переважній своїй частині з фашистівської української військової орґанізації (УВО)... З того часу завертий союз українських націоналістів з польськими імперіялістами й імперіялістами німецькими, вірна служба українських націоналістів найаґресівнішим елементам продовжується досі... Немало вони були надіслали своїх лазутчиків — членів УВО — у наші радянські а то й партійні орґанізації" і т. д.

Ми рішуче твердимо, що й між самими большевиками нема ні одного такого, що повірив би наприклад хочби в таку брехню, як інтервенція українських націоналістів у складі союзу польсько-німецького. Так, твердимо, що такого нема. А дає нам підставу до цього твердження хочби стаття Є. Роліна в тому ж числі, де він і сам у польсько-німецький союз не вірить, як у поважну річ і тому м. ін. пише: "...Першою заповіддю фашистівської (німецької — прим. авт.) програми переділу світу є знищення Польщі... І ця одверто проклямована програма німецького фашизму ані трохи не заважає польським панам сподіватися, що німецькі фашисти в разі своєї перемоги ставши гегемоном в Европі, залишать Польщі коридор, який перетинає німецьку територію, Верхню Сілезію, Познань, і ще подарують їм Україну..."

Ні, не бояться большевики польсько-німецької інтервенції, а бояться українського внутрішнього націоналістичного зриву, через те власне й намагаються запопадливо перед українським населенням звязати український націоналізм із польсько-німецькою інтервенцією.

Та дарма, **націоналістична правда поширилася вже на всі українські землі!** Вона проникла вже всюди — **не здержали її ні кордони ні застінки ГПУ, ані розстріли.** Ця націоналістична правда говорить, **що похід ляхів чи москалів, якії б то не було барви, і в якому б то не було союзі, хочби й в союзі з наймогутніщими в світі державами, похід їх на Україну ми мусимо прийняти не як похід для нашого визволення, але як похід для замінення лиш нашого теперішнього ярма на інше й тому мусимо дати йому вже належну відсіч раз на все. Перемога тепер вже буде за нами!** Наша націоналістична правда проголошує: **Геть із варварськими наїздами, геть із грабіжницькими окупаціями! Хай живе самоозначення народів! Самоозначуйтеся всі поневолені народи і лише власними силами руйнуйте свої вязниці: СССР, Польщу та інших ваших гнобителів і впорядковуйте собі життя в своїй хаті і по своїй уподобі!**

Ю. А-ко.

СВЯТО Українського Летунства

В КЛІВЛЕНД, ОГАЙО.

Неділя 7-го липня позістане в моїй памяті одною з найкращих у мойому житті. Довго ще буду згадувати цей день, у якому цілий Клівленд святкував Свято Українського Летунства.

Погідний, гарний день... Вже від самого ранку на площу зїзджаються молоді й старі. Людей прибуває чим раз більше кожної хвилини. З усіх сторін невпинно прибуваають повні авта й автобуси. Бачу не тільки знакомих із Клівленд, але також із Ню Йорку, Филаделфії, Ембрідж, Дітройт, Гемтремк, Акрон, Йонґставн та з других дооколичних міст. Всі в бадьорому, святочному настрої.

Коло дванадцятої години в полудне формується похід. Напереді стає духова оркестра Молодих Українських Націоналістів. Під звуки маршових мельодій мають прапори й пересуваються зорґанізовані ряди членів ОДВУ, Червоного Хреста ОДВУ, Демократичної Січи, Союзу Українок... все в одностроях. Дальше поступають непроглядні лави народу. Все спішить на площу, бо вкоротці має надіхати український літак.

Нараз десь здалека дався чути шум мотору літака. Ще хвилька й з грудей тисячів присутніх вирвалося: наш український літак! І в дійсності за хвилину над площею зявився перший літак українських націоналістів "НАЦІОНАЛІСТ". Не можу словами описати цього вражіння, яке тоді опанувало ціле моє єство. Із надмірної радості кров ударила мені до голови й я з прочими кричав на ціле горло "слава" й вимахував руками. А над нами гордо й поважно кружляв жовто-синій літак та час від часу я міг прочитати напис "Націоналіст" та побачити гарно розмальований націоналістичний тризуб. А коли літак немов лебідь сідав на призначене місце то окликам і радості не було кінця. Сама природа тішилася з присутніми, бо сонце легонько усміхалося до нас і цілувало своїми золотими проміннями нашого літака та пестило щасливі обличчя присутніх.

Успокоїлося розбурхане море людей, коли запрошені священники, о. Мереньків із Клівленд, о. Забава з Йонґставн та о. Уляницький з Акрон, стали відправляти молебень, а члени орґанізацій в одностроях, що брали участь в цім святі, поставали по обох сторонах літака. По молебні о. Забава виголосив палку проповідь. І тоді опоясано літака жовто-синьою стяжкою, яку держали куми. І охрещено "Націоналіста" на славу Україні та на службу для українських летунів. Перед літака виступає головний орґанізатор ОДВУ Теодор Свистун та горячими словами вказав на значення летунства для нас та висказав признання Відділові ОДВУ в Клівленд, а головно Комітетові, за щиру й корисну працю. Подякував також гостям за участь у святі й за щирі жертви кумів та присутніх громадян на літака.

Скінчилася святочна програма й люди зійшли на забавову площу, де забавлялися до пізньої ночі. Ціле свято випало прекрасно й переведено його взірцево.

Дай, Боже, щоб це свято було початком заложення взірцевої летунської школи, де в дійсності вправлялися б будучі українські летуни. Було б побажаним, щоб другі місцевости пішли слідами Клівленду й старалися улаштовувати подібні свята на користь летунських шкіл та на допомогу визвольній боротьбі. Хай літак "Націоналіст" не ржавіє в ганґарі, але хай служить Україні на користь і славу!

В. Б.

Заплатіть за часопис! Ваша передплата вийшла дня:-

НАЦІОНАЛІСТ
Орган
Українського Організованого
Націоналізму в Америці.
Виходить два рази в місяць.
Річна передплата $ 1.00
Поодиноке число 5 ц.

THE NATIONALIST
Published twice a month
by the
Organized Ukrainian
Nationalism in America.
SUBSCRIPTION:
Per Year ...... $ 1.00
Single Copy 5 c.

Статті й дописі слати на адресу:
THE NATIONALIST
3720 N. 9-th Street Philadelphia, Pa.

Send Articles in English to:
EDITORIAL DEPARTMENT of THE NATIONALIST
P. O. Box 13. Station D. New York, N. Y.

Чеки й перекази слати на адресу:
THE NATIONALIST
P. O. Box 13. Station D. New York, N. Y.

"Entered as second class matter April 20. 1935, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879".

Philadelphia, Pa., July 20, 1935.

ЗЕЛЕНІ СВЯТА-ДНІ СТРІЛЬЦІВ ГЕРОЇВ

(ДЕНЬ 16-го ЧЕРВНЯ, 1935, У ЛЬВОВІ.)

День 16-го червня припав на самі Зелені Свята, коли то ціла Західна Україна спішить на гроби героїв України, щоб віддати їм поклін і пошану. Вони бо віддали свій найбільший скарб — своє життя за те, щоб ми, як нація, жили.

Чи ви коли небудь мали нагоду бачити наших прегарно прибраних дівчат, як вони з віночками в руках ідуть далеко в поля, щоб прикрасити хрест з берези, під котрим спочиває український стрілець.

"Заквітчали дівчатонька стрільцеві могилу" — каже стрілецька пісня. Скільки спогадів, скільки думок виринає в голові на спомин сеї пісні.

Але геть думи. Правдиве життя каже щось іншого. Триклятий ворог, що з баґнетом стоїть над могилою, не допускає дівчат положити віночка з пахучих цвітів стрільцеві..

Стрілець і в могилі страшний ворогові.

Он там зібрались дівчата над могилою українського революціонера, Любовича, що то продовжав кріваву боротьбу стрільця, і співають йому і тисячам таких як він: Ви жертвою в бою....... В ту мить звірі в людських постатях, ляхо-татаре, з диким ревом кинулися на жіноцтво і почали ґумовими палками бити людей, де попало. Три жінки ляхо-татаре побили до тої міри, що їх відвезло ратункове поготівля до шпиталю. Одна з побитих жінок в ночі померла.

Чи Ви відчуваєте сей тяжкий біль серця, Українські Лицарі? Чи не стинається у Вас козацька кров? Чи голос Ваш не кричить з глубини серця: Кари ляхам, кари. Чом ми не сторукі?

А угодовці ріжного покрою твердять, що з ляхами треба в згоді жити, що в спокої й наукою можна буде переконати їх, що на нашій землі вони мусять шанувати наше право.

Тільки залізо і кров можуть відплатити за сплюгавлення наших національних святощів.

ЛЮБОВ ДО УКРАЇНИ ВЕДЕ ДО ВЕЛИКИХ ЧИНІВ.

В неділю, 7-го липня, 1935, відбулось в Клівленді, Огайо, величаве Летунське Свято. Свято влаштував Відділ Організації Державного Відродження України — Січ ім. Дмитра Вітовського. На свято зійшлось більше двох тисяч людей. На святі охрещено літак "Націоналіст" місцевими і дооколичними священниками.

Безперечно ми є далекі від того, щоб думати, що цим літаком буде можна здобути Україну. Ми одначе стверджуємо, що заінтересовання летництвом наших членів є на місці і дуже хосенне для започаткования майбутньої летунської фльоти України. Америка являється одиноким місцем, а летництво одинокою військовою частиною, що її можемо здійснити в Америці. Але без "блофу" і натягання людей подвійним або почвірним хрещенням того самого літака, що мало місце недавно в Америці завдяки спецам від політичного крутійства і обману.

В першій мірі всі молоді тут роджені українці повинні старатись вступати до американських шкіл і там вивчитись перфектно летничого діла. Тоді повинні віддавати своє знання для українців.

Авіятична школа в Клівленді є на добрій дорозі, бо має звязок з клівлендськими авіятичними відповідальними людьми, а не з шарлатанами, що тільки чигають на легкі гроші.

Можна сподіватись, що клівлендський відділ ОДВУ при допомозі всіх енерґійних членів і допомозі цілого українського загалу з Клівленду й околиці якнайуспішнійше докінчить почате діло і вже зі своїм пільотом, що буде кермувати своїм літаком, приїде до Ню Йорку на Конґрес Націоналістів, що відбудеться 1-го вересня ц. р.

Жадоба прислужитись Україні чимсь великим і надзвичайним спонукала членів ОДВУ в Клівленді до такого рішучого кроку як закупно літака. Потім загальне поперття патріотичного українського громадянства з Клівленду й околиць доказує, що українці мають величезне довірря до тих молодих патріотів, що рішились на такий важний крок. Успіх розпочатого діла залежатиме вповні від витревалости наших членів. А що українські націоналісти більше журяться виконанням діла чим його започаткованням, то можемо сміло бути певними, що успіх буде по стороні наших завзятих членів ОДВУ в Клівленді.

ДО СПРАВИ "ВСЕУКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО КОНҐРЕСУ".

(Допис із Праги.)

Преса наших угодовців-польонофіїв продовжує розписуватися про "великі" завдання так зв. "всеукраїнського національного конґресу"... Не від речи було б тому ближче приглянутися до того, в якому фактичному стані перебуває ця чергова партійна спекуляція.

Суть нашого становища до "конґресу" полягає в тому, що національного визволення і виборення державної самостійности і соборности України ніяким чином не можна досягнути тими способами і шляхами, що їх пропаґують ініціятори "конґресу". Бо в даних, **дійсно реальних,** обставинах справа нашого визволення не може бути позитивно розвязана без основної зміни існуючого стану річей на наших окупованих землях, т. є. без вирвання з-під влади окупантів розшматованих частин української території і злучення її в одну державно-політичну цілість. Цієї мети українці ніколи не зможуть досягнути "леґальними" способами боротьби, бож жадна окупаційна влада не дозволить і не буде толєрувати будь-якої акції скермованої до відірвання навіть найменшої частини нашої, перебуваючої в поневоленні, території.

Це виразно вказує, що українська визвольна боротьба по самій своїй суті є революційною акцією й за сучасних обставин інакшою не може бути. З того випливає, що всі наші леґальні партії з природи речи засуджені на ведення **угодовської** політики і не можуть анґажуватися у визвольну боротьбу, оскільки цілу проблему нашого національного визволення ставити у всій її ширині, а не в спрепарованному ріжними "союзниками" покаліченому вигляді ("самостійність без соборности" і т. д...).

Критично розглядаючи "шляхи визволення", що їх пропаґують тут, у Празі, чинники так зв. "Міжорґанізаційного конґресового комітету", переконуємося в стремінні "конґресівців" оминути й затемнити основне питання **соборности** Українських Земель. Чому це так, стане ясним, коли пригадаємо, що наші партійні політики зібралися для вироблення своїх визвольних плянів" в місці, що перебуває тепер під польською окупацією. Виявлена до них "прихильність" "союзників" була куплена дорогою ціною, а в наслідок й розписуватися лише про "самостійність "України" (бо тут мова йде лише про території, окуповані іншим "сусідом"...) Інакше кажучи — наслідком своєї леґалістично-угодовської політики наші партії змушені відступити від **соборности** Українських Земель.

Не є вже ніякою тайною, що широкі верстви українського суспільства в краю й на еміґраціях в Европі, Сполуч. Державах Америки, Канаді, Арґентині, Бразилії і т. д. відчули облудність шляхів, що на них намагається звести українську політику "конґресівці", і від участи в так реклямованому "конґресі" **відмовилися.** Що це так — не доводиться дивуватись. Український загал вже орґанічно сприняв **ідею соборности, як непорушну засаду, а постулят революційности, як єдиний тактичний засіб цю соборницьку ідею здійснити.** Тому спекулятивні затії партійників, що в умовах сучасного свого "безробіття" готові дешевою ціною розміняти ці ідейні — придбані кровю і засвідчені державними актами 22 січня — вартости, нашого громадянства вже не збаламутять. А коли й знайдеться серед нього невеличка частина тих наївних, що дадуть себе запаморочити облудними гаслами "конґресівців", то й ті швидко переконаються, що їх участь в цій імпрезі на добро української справи не піде. А зрештою, слід думати, що цей "конґрес" взагалі не відбудеться. Останні рішення підготовчої передконгресової конференції, що **відкладають скликання "конґресу" з осени 1935 року на 1936 рік**.... свідчать, що його ініціятори вже самі переконалися в неможливости обдурити здорову суспільну опінію.

Як відомо, тут — у Празі — "зродилася" ідея "конґресу" серед решток розбитого партійництва, що розкладається й нидіє в еміґраційному болоті. Тому цікаво занотувати деякі факти, що свідчать про "мораль" та "ідейність" тих ініціяторів, що через "конґрес" хотять "оздоровити" суспільні відносини і створити "авторитетний" провід".... Так недавно виявився скандал в СУПО (Союзі Укр. Провінційних Орґаніцій) з того приводу, що представник так зв. шаповалівців ("соціял-революціонерів") в підготовчій комісії по скликанню "конґресу" п. Поливода безправно намагався заступити СУПО, що вимусило Голову цієї Орґанізації п. Завянського подати до димісії. При цьому виявилося, що "провідники" місцевих соціял-революціонерів і соціял-демократів (ґрупа Мазепи і Феденка) вміло використовували довірчивість п. Завянського і в цей спосіб постаралися спустошити його власну кишеню для різних "національних" справ **на кількадесять тисяч корон.** Ще один вияв, вартий занотовання! Т-во "Єдність" і Т-во "Укр. Інженерів", що форсують ідею "всенаціонального конґресу", через деяких своїх представників видвигнули дуумку про створення... "Галицької партії" (!). Ініціятори тої "партії" підносять, що треба ратувати Західні Землі, не оглядаючись вже на Східні... Як гадають "галицькі" партійці сполучити свій почин з "всенаціональним конґресом — годі відповісти! В кожному разі "соборність" зворушуюча...

А ось недавно з Фінляндії дістали листа, де пишуть, що один з представників УНР (що дістає сталу допомогу з "каси померлого Пилсудського") виконуючи доручення "уряду", намагався створити і там "конґресовий комітет". Та місцева свідома Українська Громада навіть і говорити з ним не схотіла. Меткий "представник" знайшов таки вихід, щоб і витрачувані на нього кошти оправдати і "силу" уенерівського "уряду" доказати. Почав збірати підписи за "конґрес" серед... росіян і тих людей з "южнаво края", що вже десятки літ сидять у Фінляндії і до української справи мають таке саме відношення, як до неґуса Абісинії...

В цей спосіб зручні панки Паливоди з Мазепами, Феденками і Левицькими ріжних імен "мобілізують нарід" для підсилення "конґресу"... Та повторюємо: кого вже в стані обдурити ці викрутаси? Колеса історії вже не повернути взад; не повернути нашим збанкротованим партіям і впливів на суспільство — страчених їх власною безхребетністю і кожночасовою готовністю розміняти найбільші святощі за миску "реальної" сочевиці.....

— o —

"НІМІ, ПОДЛІ РАБИ":

Грязь Москви —	Варшавське Сміття:
Любченко	Дм. Левицький
Чубар	П. Скоропадський
Затонський	А. Лівицький
Петровський	Гр. Хомишин
Скоропадський	Ст. Баран
Панейко	Петя Певний

УВАГА ПЕРЕДПЛАТНИКИ!
ПОЗІР НАЦІОНАЛІСТИ!

На долі першої сторінки "Націоналіста" ви повинні завважити коротке, але з довгим значенням: "ЗАПЛАТІТЬ ЗА ЧАСОПИС! ВАША ПЕРЕДПЛАТА ВИЙШЛА ДНЯ....." На сю заувагу нема іншого лише один лік. Зараз візьміть коверту і папір, напишіть пару слів, вложіть до паперу свою передплату, се є долара чи два, чи дехто навіть три, вложіть папір з долярами до коверти, заадресуйте коверту до Адміністрації Націоналіста і киньте на почту. За решту не журіться. Почта і Адміністрація подбають за решту.

Як лише прочитаєте слова "Заплатіть за часопис" зараз собі подумайте, що "забездурно" навіть Українські Націоналісти не можуть видавати часопису.

З Націоналістичним привітом

"Націоналіст"

КОНҐРЕС Українських Націоналістів в Америці.

Минуло пять літ, як ідея Українського Націоналізму, ідея безкомпромісової боротьби зо всіми окупантами українських земель та ідея активної моральної й матеріяльної допомоги революційно-визвольним змаганням, які провадить Орґанізація Українських Націоналістів на всіх корінних українських землях, знайшла свій пригожий ґрунт серед української заокеанської еміґрації. Доконала цього геройська посвята ідейних революціонерів О.У.Н. в краю та ідеольоґія українського націоналізму, не взорована на жадних чужих, штучних витворах, але базована на здоровій національній души українського населення та на світлій традиції наших предків. Так зродилася Орґанізація Державного Відродження України на землях Вашінґтона.

За нами повних пять літ праці. Пять літ безупинного змагання за перерождення української рабської души. Пять літ ми лупали скалу байдужности української еміґрації до старокрайових подій... Пять літ ми вказували шлях, яким повинен піти український нарід, коли хоче стати паном на своїй віковічній землі. За цих пять літ нашій Орґанізації довелося пережити багато світлих моментів, хоч правда не обійшлося без недомагань. Та ніколи ми не завертали з раз вибраної дороги, а прямо йшли до здійснення нашої остаточної Мети.

Не завелися ми в своїх надіях. З кожним роком здобуваємо чим раз більше симпатиків серед української еміґрації. А це є запорукою, що наша Орґанізація, побудована на здорових і ґранітно сильних підвалинах українського націоналізму, виконує таку працю, яка в сучасну історичну добу є найбільш доцільною і одинокою, що провадить найкоротшим, прямим і найпевнійшим шляхом до Вільної і Незалежної Української Держави.

Щоб зробити перегляд наших сил та подумати над удосконаленням та розцвітом нашої Орґанізації, скликаємо Перший Конґрес Українських Націоналістів в Америці, в якім беруть участь всі націоналістичні орґанізації Америки, Канади, Арґентини та Бразилії. На цей конґрес приїзджають також Представники О.У.Н. з Рідних Земель. Не буде це звичайний річний Зїзд ОДВУ, де ми тільки намічували плян дальшої праці, але буде це Конґрес у повнім цього слова значенню. Скликуємо цей Конґрес також з огляду на це, що на всіх українських землях відбуваються події, які до глибин зворушують наше єство, як членів Української Нації.

Конґрес цей відбудеться в днях 30-го і 31-го серпня та 1-го і 2-го вересня 1935. В Ню Йорку в Українськім Народнім Домі ч. 217-219 при 6-ій вул. Іст.

На цей Конгрес всі Відділи ОДВУ, Молоді Українські Націоналісти та Червоний Хрест ОДВУ обовязково мають вислати своїх делеґатів у одностроях. Не звільняємо навіть найдальших Відділів.

Делеґати приїзджають із готовими річними звітами праці своїх Відділів та зо звітом скільки Відділ зібрав на 40 тисячний Фонд та чи виконав завдання наложене на нього Централею.

Було б побажаним щоб з нагоди Конґресу всі національні товариства та орґанізації переслали із своїх каси певну суму гроша на визвольну боротьбу.

Центральна Управа.

БУДУЙМО РЕВОЛЮЦІЙНИЙ ФОНД ДЛЯ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ.

Станьмо одним могутнім фронтом при Українській Національній Революції і на всі ворожі наступи відповідаймо здвоєною працею, здвоєною жертвенністю на ціли визвольної боротьби.

А цю визвольну боротьбу на рідних землях веде Організація Революційна Українських Націоналістів. Спішім їй з поміччю! — Збірайте жертви і жертвуйте на цілі "БОЙОВОГО ФОНДУ". — Заповнюйте пушки малою, але широю лептою, або пересилайте на цю ціль і без пушок до Центральної Управи ОДВУ чи Головної Команди Чорноморської Січи.

КОМІСІЯ БОЙОВОГО ФОНДУ О.У.

Генштабу Генерал-Хорунжий
Микола Капустянський

ДО РІЧНИЦІ ОФЕНЗИВИ ПІД ЧОРТКОВОМ.

Звертаюся із закликом до Вас, **відважні** борці-ветерани Української Армії і до Тебе, українська молоде, майбутні оборонці нашої поневоленої Батьківщини.

Шануйте світлу память наших **Лицарів**.

Вічно памятайте про геройчні чини Війська Українського, пильно вивчайте їх, щоб на досвіді минулого творити прийдешне. В боєвих акціях нашого війська Ви знайдете приклади витревалости, хоробрости й завзяття, що їх виявило українське старшинство, стрілецтво й козацтво в часі боєвої хуртовини. В них найдете науку для продовження здобутих Світлих Традицій і підготовки остаточного, переможного етапу Національної Революції.

Українська Армія, як ніхто інший, заслужила перед Нацією на память і горду пошану, зумівши в періоді 1917-20 р.р. доконати подиву гідних чинів при надзвичайно неприятливих політично-стратегічних умовах. Позбавлена муніції, вогнеприпасу та санітарного майна, не маючи жадної підтримки іззовні, змушена вона була ряд років змагатися проти двох відвічних ворогів, що оточили Україну Москви і Польщі. Але мимо всього ставила вона, на здивовання світу, рішучий відпір ворожій навалі, відносячи блискучі перемоги і завдаючи своїм противникам болючі втрати.

Зокрема одною з найславніших перемог Галицької Армії над польською збройною силою була Велика Чортківська Офензива. В цьому місці пригадаємо в короткому начерку її головні фази.

Після розвалу Австро-Угорщини на наших Західних Землях почалася боротьба з нововідродженим польським імперіялізмом. Головні операції точилися заосідання Львова. Галицька Армія весь час мала почин у своїх руках, оточивши столицю з трьох боків. Її завданням було замкнути коло із заходу і змусити поляків до капітуляції. З півночи частини 1-го Корпусу успішно прикривали облогу Львова від варшавського напрямку по лінії Сокаль-Рава. Водночас частини III Корпусу прикривали дрогобицький нафтовий район і південно-східню частину Галичини, співділаючи з осадною групою.

Назагал Галицька Армія опановувала в той час переважну частину Галичини, ходило лише про захоплення Львова. До травня 1919 року точилися вперті бої. Двічі — в лютому і березні — становище польської армії було майже катастрофальне і здавалося, що час нашої остаточної перемоги наближається. Лише завдяки заходам держав переможної Антанти було тимчасово спинено нашу офензиву на Львів і цим врятовано польську армію від поразки (інтервенція представників Франції, Англії, Італії і Зєднаних Держав депешою в березні за підписами Вільсона, Льойд-Джоржа і Клемансо). Остаточного завішення зброї між нами і поляками тоді не відбулося, з огляду на надто некорисні для нас пропозиції держав Антанти, але все ж самі переговори дали Польщі спроможність виграти на часі. В наслідок цього вже в травні обставини для Галицької Армії змінилися на гірше.

До Польщі з ріжних боків наспівала допомога. З европейського театру війни було перекинено армію ген. Галера, що складалася з 6-тьох дивізій озброєних і технічно добре заосмотрених. Польща в той час вже замирилася з Чехословаччиною та Німеччиною і з цих фронтів підтягнула частину своїх резервів на український відтинок, маючи при цьому вільну комунікацію для довозу боєвих матеріялів. В цей час вона вже не потребувала безпосередньої інтервенції з боку держав Антанти перед нашою Командою і завішення зброї відкинула. Зосередившись на лінії Сокаль-Белз-Рава в середині травня, польська армія повела рішучий наступ на знесилену довготривалими боями Галицьку Армію з метою її або оточити, або відкинути поза р. Збруч.

Плян польської команди був наступний: дивізіями корпусу ген. Галера вдарити на праве крило Галицької Армії та на запілля в луцькому напрямку на Волині, де проти большевиків і поляків тримала фронт група отамана Оскілко. Центральною своєю групою, при підтримці важкої артилерії та чисельних літаків, польська армія мала повести на нашу осадну групу, що оточувала Львів із північного сходу і півдня. Нарешті підсиливши свою групу двома свіжими дивізіями, польська команда заміряла рішучо заатакувати III Корпус в напрямку Стрий-Дрогобич, з метою відрізати Галицьку Армію від Дністра і сполучення з Чехословаччиною.

Генеральна офензива польської армії розпočалась в Великодні Свята. Наслідки цієї офензиви проявились вже в короткому часі. В ту пору політично-стратегічна ситуація складалася для нас надзвичайно неприятливо. Дотепер невтральна Румунія несподівано окупувала задністрянські простори аж по м. Станиславів. Ген. Галер погромив волинську групу і, зруйнувавши запілля Наддніпрянської Армії відкрив большевикам шлях до самих кордонів Галичини. Большевики немов би у згоді з поляками повели рішучий наступ на Дієву (наддніпрянську) Армію, намагаючись відкинути її до р. Збруч. Зрозуміло, що в цих катастрофальних умовах Дієва Армія не могла активно допомогти Галицькій Армії.

Заатакована зо всіх боків, виснажена попередніми боями за Львів і до того ж маючи вже політичну поразку завдяки держав Антанти, **Галицька Армія вже не була в стані** дати відсіч цій скомбінованій офензиві. Щоб врятувати армію від поразки, Головна Команда зарядила 18 травня загальний відворот на південний схід, в кут Дністер - Золота Липа - Збруч. Там вона сподівалася упорядкуватися, переорганізувати частини і згодом відновити чинні операції. Пляновий і швидкий відворот Галицьких Корпусів не дав полякам змоги їх оточити й знищити. Одначе назагал положення Галицької й Дієвої Армій стало надзвичайно загрозливим. Поляки опанували великим простором Галичини, захопивши при цьому важливіші райони і багато так потрібної нам військової муніції. До рук польської армії попали рештки баз нашої Армії, зосереджені на залізницях Тарнопіль-Підволочиск.

В Галицькій Армії почалося зневіря у військовий та політичний провід. Показалося, що **Національна Рада** не в силі опанувати ситуації. Справою повинна була кермувати **єдина воля.** Владу передано до рук Др. Євг. Петрушевича. В міжчасі Армія продовжувала свій трагічний похід на південний схід. Ось вже Бережани-Тернопіль-Чортків... Збруч недалеко... Кількісний стан боєвих частин значно поменшився. Галицька Армія в той час начисляла лише біля 25.000 замісць 60.000, що були в часі облоги Львова. Все запілля було вкрите хмарою обозів і збігцями з окупованих теренів. Великий сум і ненаситна жадоба пімсти почали огортати серця старшин і стрільців. Неможливо було без останнього рішучого бою залишати на поталу ворогові Рідний Край, бо тоді дух Армії остаточно заломався б. Головна Команда Галицької Армії вирішила з останніх сил дати полякам відсіч. На Начального Вожда Армії призначено здібну й авторитетну людину — ген. Грекова. В таких обставинах почалася чортківська операція.

Польська команда, сп'яніла від одержаних успіхів, зарано одначе ховала Галицьку Армію... Поляки уважали її вже цілком небоєздатною і надто необережно пхалися наперед, відтягаючи навіть частину своїх резервів на інші фронти. Проте вони помилилися у своїх оптимістичних розрахунках.

Дієва Наддніпрянська Армія, своїми успішними операціями проти большевиків, вже продерлася на Поділля, відвоювавши собі вільні простори Проскурів - Камянець Подільський - Могилів. Там вона приправляла терени на випадок вимушеного відвороту Галицької Армії за р. Збруч. Між тим несподівано для поляків, Галицька Армія спинилася. Скупчивши на початку червня бригади II-го корпусу, вона 8 червня влучним охоплюючим маневром і блискавичною атакою захопила Чортків. Майже цілу польську дивізію було розбито вщент. Її артилерія й інша муніція стали здобиччю частин II Корпусу. Під цим блискучим і швидким ударом проломано фронт і ще недавно переможний ворог захитався.

За цілу війну з Польщею не було такого великого успіху. Наша перемога під Чортковим заскочила польську команду, що розгубилася від несподіванки. Ролі обох сторін ґрунтовно змінилися. В таких щасливих обставинах розпочалася історична чортківська офензива.

Головна Команда Г. А. не гаючи часу використала сприятливу ситуацію і на підставі добре обдуманого пляну перейшла в наступ на цілому фронті. В частинах нашого війська лунав могутній клич: "Геть ляхів з нашої землі... Прямуймо на Львів..." Величезний ентузіязм охопив і Армію і нарід. Наша Армія переслідувала польські війська значно скорше, ніж перед тим відбувала свій відворот. Мов той гураган наші боєві частини тиснули ворожі здеморалізовані маси. **Здавалося воскресли славні перемоги Гетьмана Богдана...** Бучач — Тернопіль — Бережани... Цього замало... Далі вперед, все далі. Всі рвалися в боєві лінії. Частини відмовлялися лишатися в резерві, бажаючи якнайбільше спричинитися до скріплення одержаної перемоги. Скрізь панувало піднесення духа. Селяни лишали плуга і косу та хапалися зброї. Люди масово зголошувалися до військових частин. **Армія росла.**

Головна Команда спішно зорганізувала два нових Корпуси — IV і V. Наш наступ загрожував вже Львову. В часі офензиви спеціяльна комісія під головуванням ген. Дельвига провадила з Польщею переговори відносно демаркаційної лінії. Але наш провід уневажнив постанови цієї комісії, бо Армія бажала собі лише єдино-можливої й гідної себе кордонної смуги з Польщею — річки Сяну. Доля не судила здійснити нам цих одвічних мрій. Наша осамотненість, незрозуміння української справи з боку европейських держав і тут проявилися фатально.

Польська команда стягала з німецького фронту прекрасно зорганізовані дивізії. Зосередивши переважаючі сили, їй вдалося спинити наш наступ і почати нову офензиву на відтинку Золочів — Бережани — Рогатин. В цій новій офензиві поляки диспонували широкими можливостями щодо людського і технічного матеріялу, висилаючи на фронт все нові і нові частини. Ми ж були безрадні... Особливо фатально проявився брак артилерії в Галицькій Армії. Та що артилерії... Не вистачало рушничних набоїв... При таких умовах боротьба з добре заосмотреною і протегованою іншими державами польською армією виказалася не по силам навіть і для нашого геройчного війська. Воно й так зробило те, що переходило його сили. Почався новий відворот, на цей раз вже остаточний. Галицька Армія прямувала на братерську Наддніпрянщину, щоб спільно з Дієвою Армією почати наступ під кличем: "Через Київ — на Львів".

Як бачимо, велика чортківська офензива була почата в критичний мент і серед незвичайно неприятливих для нас загальних обставин. Мимо цього Галицька Армія не лише спинила ворожий наступ, але спромоглася віднести ряд нових перемог — здезорганізувавши блискавичним ударом польські війська і здобувши значні трофеї. Проломано фронт і вимушено поляків панічно цофнутися взад. В часі операції погромлено дві польські дивізії, а решту ворожих частин змушено до втечі при великих втратах. На короткий час знова загрожено полякам Львів. Перемога під Чортковим надзвичайно додатньо вплинула на моральне скріплення Армії, повязало тісними звязками однодумности і поваги як команду так і стрілецтво. Ці високі внутрішні прикмети лишилися і в процесі дальшого хрестного шляху Армії.

Наше вояцтво відчувало свою внутрішню вартість і боєву перевагу над польським, бо перемогла його не ворожа духова й моральна сила, лише техніка й чисельна перевага.

Велика офензива під Чортковим увійде як одна з блискучих сторінок науки про українську воєнну штуку. В цьому полягає її історичне значення. В ній — наша традиція; в ній — наш досвід, як перемогати.

Слухайте, слухайте Ви, відважні **борці — боєві ветерани Української Армії й Ти — молодь українська — надія наша і майбутні оборонці нашої скривавленої Землі! Слухайте, вчіться, готуйтесь!...** В темряві нашої похмурої доби лупайте скелі, що закривають перед нами Шляхи Воскресіння. Не зневірюйтесь! Ці шляхи близькі. Лише впертости, лише завзяття, по прикладам Героїв Чорткова, що рвалися захоплені гаслом: "на Львів, на Київ!"

Вірте в те, що є неминуче. В **нашу перемогу.**

Складайте свої офіри кровю, працею, матеріяльними засобами, памятаючи, що з поодиноких зусиль закономірно виростає й кріпшає мільйонова сила Нації. Бо ж гряде невмолима, як судьба, й радісна, як весна, — Українська Національна Революція!

ВИШКІЛ МОЛОДІ В НІМЕЧЧИНІ.

З приходом до влади Гітлєра перевагу над всіма організаціями молоді зискала гітлєрівська молодь. Вона, зглядно її провід підчинив собі всі організації молоді, за виїмком католицьких, і взявсь за виховання тої молоді в націоналістичному дусі. Приналежність до організації гітлєрівської молоді є добровільна і тому багато молоді туди не належить не тому, щоб самі не хотіли, а тому, що це родичам не до вподоби. Через брак інших молодечих організацій ця оставша поза рамами союзу молодь не має змоги вишколюватись фізично і в націоналістичному світогляді, а тому доручив німецький міністер освіти і виховання начальникам округів в Прусії, а згодом і в цілій державі подбати за те, щоб і та молодь мала змогу вишколюватись як фізично, так і духово. Для цього всюди закладають спеціяльні спортові площі, а дальше будуть переводитись теренові вправи.

(УП — Ціріх.)

НАКАЗ ГОЛОВНОЇ КОМАНДИ ЧОРНОМОРСЬКОЇ СІЧИ НА АМЕРИКУ Й КАНАДУ Ч. 10.

Іменування.

На підставі статута Орґанізації Чорноморської Січи затвердженого О.У.Н. частина 4., точка 7. іменую з днем 1. липня 1935. слідуючих Окружних Командантів, а то: члена Гол. Команди Ч. Січи **Михайла Перчина** на округ Ню Йорк і старшину для спеціяльних доручень Гол. Команди **Василя Гаєвого** на округ Н Джерзі Стейт.

Призначення.

На місце бувшого старшини для спеціяльних доручень Гол. Команди В. Гаєвого призначую старшину військового вишколу при Гол. Команді **Миколу Петришина.**

Конґрес.

Конґрес Українських Націоналістів Америки відбудеться **дня 30.** і 31. серпня до 2. вересня включно ц. р. в Ню Йорку. На цім конґресі будуть приявні представники О. У. Н. з Европи, відпоручники націоналістичних орґанізацій із Канади, Бразилії й Арґентини. Рівночасно 1. вересня ц. р. відбудеться в Карнеґі Гол у Ню Йорку Величава Державницька Маніфестація Української Еміґрації, яку уладжують спільно з нами всі національні орґанізації та товариства з цілої Америки, щоб заманіфестувати наше **безкомпромісове** становище до наших всіх займанців та їх підніжків, нашої опортуністичної партійної угодовщини, як теж, щоб різко опрокинути й осудити їхні політично-підлі потягнення. Не сміємо позволити зрадникам нашої нації репрезентувати її перед чужими державами та держати її в оковах наших ґнобителів. Зогляду на це приказую всім Командам Сотень **обовязково** вислати вибраних своїх делеґатів на Конґрес Націоналістів та маніфестації в січових однострояхь. Усі Команди Сотень мають зголосити до Головної Команди поіменно своїх делеґатів найпізніше до 1. серпня 5. р. Рівно ж мають Команди Сотень спільно з Управами ОДВУ в даній місцевості постаратись, щоб і другі національні орґанізації у вас вислали своїх делеґатів, як не зможуть — то ви возьміть повновласть від них репрезентувати їх. Усі точніші вказівки будуть у нашій пресі й других.

Пушки.

Кожда Команда Сотні Ч. С. одержить покищо 15 збіркових пушок на боєвий фонд О.У.Н., які має розпредiлити поміж своїх членів та розпочати негайну збірку при кождій нагоді. Виповнені пушки має право Комендант Сотні зі секретарями випорожнити тільки на сходинах Сотні, а перечисливши запротоколувати та давши посвідку членові пушки, гроші вислати негайно до Головної Команди з поіменним списом збираючих. Пушки опорожнені віддати дальше до збірки. Ключ від пушок кожда Команда Сотні одержить від Гол. Команди, який належить переховати Сотенному, а в разі згублення того ж він мусить заплатити кару $10.00.

—о—

ЩЕ РАЗ ПРИГАДУЄМО!

Адміністратори по Відділах О.Д.В.У. не затримуйте грошей за кольпортаж, відновляйте передплати, приєднуйте нових передплатників. "Націоналіст" мусить бути самовистарчальний, се значить, він мусить покривати кошти свого видавання.

Статті, дописі й оголошення присилайте 15 днів наперед перед виданням часопису.

Щоб се було можливим плянуйте свою діяльність наперед. Будьте словними і точними, так як ми стараємось бути. Відколи наш часопис почав виходити як двотижневик, він виходить точно на 5-го і 20-го кожного місяця.

Зробіть "Націоналіста" Вашим нерозлучним товаришем. Все пишіть про діяльність Вашого Відділу.

Редакція "Націоналіста".

З Діяльности Українських Націоналістів в Америці.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО.

В нас дівчата, що належать до Молодих Українських Націоналістів ч. 8, є зорганізовані у відділі Червоного Хреста. Червоний Хрест існує під наглядом М.У.Н. вже чотири місяці. Всі дівчата є дуже захоплені цею справою й всі беруть участь в лекціях, що їх дуже вміло перепроваджує панна Марія Масленко. Панна Масленко режістрована доглядачка хорих і є уповноважена учити нас першої помочі.

Попри науку першої помочі дівчата дістають інші науки, що ними дівчата дуже цікавляться.

Але дівчата хотіли роботою показати, що вони належать до Червоного Хреста і тому, коли прийшов лист з Центральної Управи, що була потрібна допомога для голодуючих на Західній Україні, то дівчата жваво приступили до праці.

З позволення о. Меренкова (пароха при церкві Св. Петра і Павла) і о. Ганулі (пароха при церкві Св. Духа) дівчата в одностроях Червоного Хреста пішли збирати жертви для голодуючих.

В неділю, 16-го червня збірали коло церкви св. Петра і Павла. Жертвували по доляровi: К. Олексик і А. Когут; по 75 ц.: В. Ячишин, а інші дрібними датками. Разом зібрали $20.50.

В неділю 23-го червня дівчата стояли коло церкви Св. Духа. Дарували: о. Ганула доляра, а інші дали дрібні датки. Разом зібрано $14.13.

Дівчата, котрі занялися цією працею, **були:** Анна Ячишин, Марія Юрчик, Розалія Кобилянська, Ольга Панталімон, Марія і Анастазія Шмагала, Анна й Анастазія Труш, Параскевія Полевчак, Єва Жеруха і Марія Лев.

Через Обєднання вислано $34.63 для голодуючих на Західній Україні. Так хоч небагато дівчата Червоного Хреста **допомогли,** але свій обовязок виконали і будуть дальше виконувати на славу України і для помочі рідним братам і сестрам.

Марія Лев,
членица Черв. Хреста ОДВУ.

—o—

ЕМБРІДЖ, ПА.

Відчит Референта М.У.Н.

З припоручення Головної Команди Чорноморської Січі, п. Стефан Дроботій дає відчит в 6-ій сотні Ч. С. 5-го липня, с. р. Відчит отворив сотник Федан повстанням з місць. Тов. Дроботій говорив по-англійському до молодіжи про життя наших братів, що під Польщею, Москвою, Румунією й Чехією. Він взивав молодіж, щоб приступала до ОДВУ і Ч. С., бо ці організації беруть активну участь в підпомозі визвольній боротьбі, що її провадить О. У. Н. на рідних землях.

По рефераті забрав голос сотник Федан і взивав січовиків і членів ОДВУ до згоди і любови і спільної праці на добро нашої України і нашого народу. Взивав, щоб вже раз ту ворожнечу і ненависть, що є між членами одної організації і другої, знищити. Час вже нам очі протерти і не спати вічним сном. Пора послухати нашого пророка Тараса Шевченка: Встань но брате пробудися та на світ сей подивися.

Сього вечера забирав слово о. Марущак. Він взивав, щоб всі священники по своїх громадах попирали сі організації без ріжниці свого релігійного погляду.

Молодий п. Дроботій дуже гарно переповів свій реферат і захоплюючо. Шкода, що не всі члени і громадяне в Ембрідж мали нагоду послухати його. Не було коли зробити належної підготовки до відчиту, бо троха запізно нас повідомлено.

Відчит закінчено піснею "Ой у лузі червона калина похилилася". Слава Україні!

І. Бірців, заст. Сотенного.

НАКАЗ ГОЛОВНОЇ КОМАНДИ ЧОРНОМОРСЬКОЇ СІЧИ НА АМЕРИКУ Й КАНАДУ Ч. 11.

1. Нова Сотня.

Новозорганізованій Сотні Чорноморської Січи в Вілмердінг, Па. надається біжуче число 16. Сотня 16. ім. Д. Данилишина зорганізована дня 30 червня 1935, окружним Організатором М. Венжовським і п. Ліцовським, скарбником 6. Сотні в Ембрідж, Па. Сотенним 16 Сотні вибраний **Іван Романишин,** секр. **Осип Боришкевич.**

2. Іменування.

На підставі статута Організації Чорноморської Січи затвердженого О.У.Н. частина 4., точка 7. іменую з днем 15. липня ц. р. **Окружним** Командантом Округа Пітсбург, Па. **Михайла Венжовського,** дотеперішнього Окружного Організатора.

3. Признання.

Головна Команда Чорноморської Січи висловлює своє **признання** і **похвалу** провідниці жіночого відділу 2. Сотні в Джерзі Сіти, Н. Дж. панні **Омеляні Милянович** за доцільне провадження згаданого відділу, як рівно ж пані **Софії Микитці,** інструкторці жіночих вправ за її працю і вишколення Січовичок вільних вправ. А зосібна всім тим Січовичкам 2. і 14. Сотні, які гарно зарепрезентували своєю працею на тій ділянці.

4. Звіт.

Усі Сотні Чорноморської Січи мають зголосити стан своєї каси негайно до кінця цего місяця. За точність і виконання цего наказу роблю відвічальними Сотенних.

ЧОГО ТАК ЗАНЕДБУЄМО?

Доходить два роки, як я залишив Рідний Край, що в неволі, і перебуваю на Лонг Айленд. Застав я тут гарну Українську Церкву, коло якої є згромаджено багато українців. Є тут також відділ У.Н.С. За цілий цей час я не чув, щоб хто спімнув за рідних братів, що гинуть по польських і московських тюрмах. За той час всього зроблено було одно Листопадове свято минувшого року з якого прихід вислано по половині на інвалідів і боєвий фонд; взагалі дуже мало чути про українців в Лонг Айленд, ще менше про їх підпомогу Рідному Краєві.

Недавно одначе прочитав я донись у Вістнику ОДВУ, що писав М. Цімбалістий і довідуюсь з неї, що на Лонг Айленд є більше таких громад, що занедбують за Рідний Край і цілком не дбають про визволення Неньки-України.

Хочу звернути увагу на громаду в Рівергед і околиці. Що найбільше болить то се, що в тій околиці молодіж наша дуже мало інтересується українськими справами. Щоб сему запобічи то треба нашу молодіж зорганізувати у відділ Організації Державного Відродження України. Чому? Бо се є жива організація, що тяжко працює над тим, щоб нашу молодіж притримати при своїм народі, при наших прекрасних звичаях; бо се є організація, що з посвятою підпомагає визвольний рух на рідних землях. І хто ж як не американська українська молодіж повинна брати активну участь у визвольному рухові своїх братів і сестер по крові. Нема кращого і вищого ідеалу для нашої молодіжі тут в Америці, як праця для визволення дорогого роду українського з неволі польської, московської, румунської і чеської. Всі ті вороги завзяттям не є сильніші від нас. І нема сумніву, що ми як нарід будемо вільні, але всі ми, включно з тутейшою молодіжжю, мусимо для тої справи невсипуще працювати.

Раджу, щоб ми скликали загальні збори і зорґанізували відділ ОДВУ і МУН. Тоді напевно вилічимося з того недбальства, що в нас тепер панує. Всі працюймо для визволення України з ворожих кайдан.

Мирослав Заверуха
Вест Гемптон, Лонг Айленд,

М. С.

НЕ-НАЦІОНАЛІСТАМ.
(що орієнтуються на чужих.)

Як вам не ведеться
Національний шлях,
Що ми на нім гордо вже стали;
Як вам не любиться
І синьожовтий стяг,
Що ми під ним всі обєднались, —
Держіться ви партій,
Що вибрали собі
Й ходіть собі всіми шляхами;
Чужій всякій братії
Бийте поклін рабський,
Нам не по дорозі із вами.
* ** *

Як ви не бачите,
Що орієнтації всі
Вели нас все лиш в неволю;
Як ви все плачете,
Наче діти малі,
Щоб хтось вам дав долю й волю, —
То ми вже знаємо,
Що партійність сліпа
Робила нас все рабами...
І заявляємо,
Що в нас ясна мета:
Самими бути в себе панами!"
* ** *

Ви можете тішитись,
Що помякнуть кати,
Ви можете з ними брататись;
Ви можете вірити,
Що без крови й борби
Буде вільна Вкраїна пишатись,
Та ми свято віримо
У завзяту борбу,
В боротьбу: на смерть, до загину...
В боротьбі ми скріпнемо —
І Соборну, Вільну,
Самостійну двигнем Україну!

З АКЦІЇ "40-ТИСЯЧНОГО ФОНДУ О. У. Н."

Подаємо дальші висліди праці Відділів ОДВУ та Громад над придбанням 40-тисячного Фонду для О.У.Н.

Ню-Гейвен, Конн. Черв. Хрест ч. 19
Дня 16-го лютня улаштовано забаву, яка принесла $32.82 доходу. Дня 27-го березня улаштовано концерт, доходу було $48.65. Разом пересилаємо на Визвольну Боротьбу $81.47.

Гартфорд, Конн. Відділ ОДВУ ч. 5
На лісту ч. 354 жертвували: М. Павшук $5.00, Вас. Крупа $1.00. Із пушок Анна Данилюк назбирала $1.01, М. Курдина 81 ц.. членська вкладка $2.00. Разом $9.82.

Вгілінг, В. В. Відділ ОДВУ ч. 33.
Слідуючі члени Відділу жертвували на 40-тисячний Фонд по $5.00 Василь Когут, Мартин Петрик, Гриць Саган; по $2.00: Петро Кабала. По $1.00 Мих. Медвідь, Данило Щербатий. Разом $19.00. Відділ доложив із каси $15.00, так що разом переслав $34.00.

Ню-Йорк, Н. Й. Відділ ОДВУ ч.11
Із збірок в часі Великодня пересилаємо $ 300.00.

Шікаґо, Ілл. Відділ, ОДВУ ч. 47.
Із збірки в часі Великодня висилаємо $ 16.50.

Вілмінґон, Дел. Відділ ОДВУ ч. 35
В часі Великодних свят переведено збірку під церквою, яка принесла $7.00, а в часі гостини підчас тих свят зібрано $5.00. Разом висилаємо $12.00.

Гемстедт, Л. Ай. Від. ОДВУ ч. 38
В часі Великодних Свят наші члени зібрали під церквою $11.87, а Петро Максимків зібрав до пушки $3.15. Разом $15.02.

Ню-Йорк, Н. Й. Черв. Хрест Відділ ч. 30.
З нагоди Великодня пересилаємо на Визвольну Боротьбу $ 52.00.

Манчестер, Н. Г. Від. ОДВУ ч.. 42
Із пушок на Бойовий Фонд, $13.42.

Йонґстави, Огайо. Від. ОДВУ ч. 61 М.У.Н.
Із представлення "Білас і Данилишин" $10.00.

Ню-Йорк, Н. Й. Від. ОДВУ ч. 10
З нагоди Великодних Свят наші члени зібрали під церквою в Джерзі Сіти $15.11; в Нюарку під гр.-кат. церквою $15.35, а під православною $7.11. Разом $37.57.

Менвіл, Р. Ай. Від. ОДВУ ч. 53
Пересилаємо із своїх дрібних пожертв на Визвольну Боротьбу 65 ц.

Ню-Йорк, Н. Й.
Сестрицтво при Українській Православній Церкві зложило писанку на 40-тисячний Фонд у сумі $10.37.

Ембрідж, Па. Відділ ОДВУ ч. 36.
Пані Анастазія Галабан із декльярованої суми вислала $15.50.

Ню-Йорк, Н. Й. п-ні Бучко $5.00

Квейкертавн, Па. Стефан Мілян $5.00 (декляровані на відчиті в Филаделфії.)

Елізабет, Н. Дж. Іван Клок $1.00

Елмайра, Н. Й. Григорій Левут $ 2.00.

Пітсбурґ, Па. п-ні Малєвич із пушки $1.30.

Ню-Йорк, Н. Й. Гладун із пушки $1.28

Тавтон, Масс. Відділ ОДВУ ч. 40.
Дня 2-го червня наш Відділ уряджував пікнік, на який прибули також члени Окружної Управи із Провіденс, Вунсакет, Сентрал Фолс і Броктон. Пані: Анна Оліяр, Антонія Стойко, Марія Шура, Ярина Шаран, Марія Сорочко, Анна Семеґен зложили дарунки на розігравку з якої дохід призначено на Визвольну Боротьбу. Пересилаємо дохід із пікніку в сумі $17.00 на 40-тисячний Фонд.

Центральна Управа О.Д.В.У.
Я. Гутак, фін секр.

З ПУШОК БОЙОВОГО ФОНДУ О.У.Н.

Відділ ОДВУ ч. 18. Пасайк, Н. Дж.
С. Мімко $3.10, І. Славіч $3.00, О. Й. Боярчук $2.77, І. Мечник $2.65, Е. Ковальський 66 ц., Т. Велегорський 25 ц. Разом $12.43.

Відділ ОДВУ ч. 36. Ембрідж, Па.
А. Галабан $3.30, Д. М. Скрабут $1.10, І. Федан $1.00, І. Бобак 67 ц. А. Стефанович 35 ц., Т. Гріщик 25 ц., С. Грицковян 20 ц., з каси 13 ц. Разом $7.00.

Від. ОДВУ ч. 42. Манчестер, Н. Г.
А. Петрик $3.40, Т. Шоняк $2.00, З. Мошляк $1.75, Г. Новосад 1.20, А. Беднарчук 90 ц., Ю. Датків 80 ц., М. Петрик 81 ц., П. Кухар 78 ц., М. Бурин 65 ц., М. Буцяк 57 ц., П. Мигаль 50 ц. Разом 13.42.

МУН. ч. 11. Ню Йорк, Н. Й. $1.57.
Д. Доля, Нюарк, Н. Дж. 1.75
Дмитро Надільний 1.20

НА ВИЗВОЛЬНУ БОРОТЬБУ.

З нагоди хрестин у бувшого нашого урядника ОДВУ, Максима Бойчука, що хрестив свою дочку, зібрано на визвольну боротьбу $15.35.

Жертви зложили: Ст. Мельник $2.00; по $1.00: Я. Гутак, А. Гладун, Ґораль, Казимир Малащук, П. Мельник, С. Череватюк, Бурин, М. Пізнак, М. Бойчук, П. Ленчук; В. Дроботій 50 ц. Дрібними 85 ц. За збірку пригадав гостям М. Сітницький.

Гроші передано Центральній Управі ОДВУ.

Гість.

ЕМБРІДЖ, ПА.

Коляда на боєву акцію.

Заходом 6-тої Сотні Чорноморської Січи в Ембрідж січовики ходили з колядою на Рідний Край в слідуючих місцевостях: Ембрідж, Літсдел, Конвей, Аліквіпа і Пітсбург. Жертводавці щиро приймали січовиків і жертвували скільки кождий зміг, а то як слідує: по $2.00 — борджіс міста П. Дж. Калтицький, інж. Вол. Малєвич, о. Д. Кульматицький, О. Микитюк; по $1.00 — о. В. Козоріс, І. Галевич, І. Ганяк, Н. Боднар, А. Потічний, М. Наконечний, С. Костецький, Т. Сушинський, І. Козак, І. Ліцовський, Н. Липцан, Іг. Волошин, В. К[...] П. Карбашевський, Марія [...]чук, Н. Найденов, Ст. Па[...] Мазур, Т. Гусак, М. Бац, І. [...] Лазенько, Ст. Яцишин, М. [...] Лях, Т. Войтечко, А. Ша[...] Потяк, Дм. Шимоняк, П. Тр[...] Волошин, Дм. Мах, Т. Ку[...]кий, Гер. Роман, В. Лазар, [...] 276 У. Н. Союза, Дм. Драб[...] Сивий, А. Мельник, Н. Жу[...] Войтович, І. Хлиста, В. Воло[...] Пітула, Л. Вальтер, П. Халу[...] Косарич, Іг. Бірців, М. Цим[...] М. Ґурняк 75 ц.; по 50 ц. [...] Ошипок, Я. Яворський, Й. [...]ський, о. М. Марущак, В. [...] Відділ 5 У. Р. Союза, А. [...] М. Мідяновський, П. Штан[...] Гр. Волошин, І. Кость, М. [...]ський, М. Дворчак, Гр. Тим[...] Мельник, Ст. Гомзяк, О. [...] М. Теснович, А. Сірко, О. [...] Т. Ваґуряк, В. Качур, А. [...]вян, С. Дністрян, Гр. Думі[...] Ст. Ґуран, І. Витязь, П. Го[...] Л. Ковальський, Анна Ма[...] І. Мельник, М. Затхей, Дм. [...] Н. Ярош, Т. Мазурик, І. Фі[...] Назаревич, В. Стубан, Анна [...]шора, П. Токар, І. Смол[...] Шведюк, Й. Строчак, І. [...] Анна Боберська, Т. Пушак, [...]рик, М. Їжак, Ст. Красуляк, [...]рачок, Ст. Белей, А. Сувад[...] Гебет; по 35 ц. — Пр. Сем[...] Вітошенський, Л. Іванюк 30 [...] 25 ц. — В. Дністрян, Н. Б[...] Ільчишин, В. Вархоляк, А. [...]новський, І. Волошин, І. Сра[...]кий, Т. Гринькович, Т. По[...] М. Мицик, Анна Бабяк, П. [...]ницький, М. Тиро, І. Єреґа, В[...]ри, М. Білий, І. Новицький, [...]роновський, Мак. Бац, Т. [...] Євгенія Бурка, В. Коваль, Д[...]бутяк, І. Вітов, С. Шимко, А. [...]ко, І. Папіньчак, Т. Гищак, [...]ландяк, В. Петришак, Анна [...]ко, П. Михалишин, Т. Фринь[...] А. Данило, А. Каранін, Л. [...]ський, М. Папіньчак, К. Те[...] Л. Вельґус, А. Кметик, В. М[...]чук, Н. Ґруна, М. Венжовськ[...] ще доніс Сотник І. Федан [...] Разом $96.50. Росхід на пер[...] грошей і автомобиль коляд[...] до Пітсбурга $8.60. Залиш[...] $87.90.

Означену суму грошей ви[...] до Головної Команди Чорно[морсь]кої Січи з призначенням: на [...] акцію $37.90, на інвалідів [...] на політичних вязнів $25.00.

Січовики 6-ої Сотні з Ем[...] складають сердечну подяку [...] жертводавцям місцевим і по[...]цевим за їх лепту, яку зл[...] для Рідного Краю, за те Вам [сла]ва і честь. Так само немо[...] обминути тих українців, кот[рі] мовлялися, що діти сплять [...] само треба заспокоїти тих у[...]ців, котрі ні цента не дали, [...]шили собі голови, що сі[...] коляду пропили, то неправд[а] чи на то не організуються [...] гроші збірали і пропивали, [...] то, щоб помагати всіма с[...] браттям в старім краю, кот[рі бо]рються з ворогами за свобо[ду на]рода і за Українську Держав[у].

Слава Україні!

Команда 6 Сотні Чорн.

Огляд Світової Політики.

(НПС) **Морське англійсько-німецьке порозуміння** і загальне наближення між обома державами є для Німеччини вислідом зусильних заходів від самого приходу до влади Гітлера. Зараз кілька місяців після 30 січня 1933 приїздив до Лондону А. Розенберґ шукати плятформи спільної мови, опісля складає закордонно-політичні заяви на англійському терені Гуґенберґ — але безуспішно. Гітлер при всіх своїх прилюдних закордонно-політичних заявах, останньо на балачках із Іденом і Саймоном — вже в цілком конкретній формі, постійно підкреслював волю Німеччини устійнити інтереси з Англією. **Договір сперед кількох днів є для третьої Німеччини реалізацією одного з перших постулятів — закордонно-політичної доктрини націонал-соціялізму.**

Гітлер, критикуючи в свойому "Майн Кампф"-і закордонну політику довоєнної Німеччини, каже, що її єдиною правильною напрямною повинно було бути здобуття землі для поселення й виживлення німецької нації. "І так треба було — пише Гітлер — всі союзи провірювати виключно з цієї точки бачення і провірювати їх по їхній примінливості. Коли хотілося в Европі ґрунту й землі, то це може статися назагал тільки на кошт Росії; тоді мусіла нова держава виступити в похід на шлях колишніх лицарських орденів, щоби німецьким мечем здобути ріллю для німецького плуга, а нації щоденний хліб. **Однако ж для такої політики був у Европі тільки одинокий союзник: Англія. Тільки з Англією одною можна було, маючи прикриті плечі, починати новий ґерманський похід... Щоби позискати прихильність Англії, не могла тоді бути завеликою жадна жертва. Треба було зректися кольоній і значення на морі та заощадити конкуренції британській індустрії. — Тільки одно безумовно ясне поставлення могло вести до такої мети: зречення зі світової торговлі, кольоній, зречення з німецької военної фльоти. Зосередження всіх засобів держави на сухопутне військо".**

Коли упритомнимо собі ряд наймаркантніших потягнень нинішньої нім. закордонної політики, зі становищем Німеччини в останніх морських переговорах включно — повна однозгідність теперішних шляхів нім. політики з програмовими положеннями Гітлера стане нам вповні очевидною. Тут ми стаємо віч-на-віч із одним з нинішних европейських кругів імперіяльних тенденцій, іменно німецьким. Цей круг доторкає й Україну.

Другий круг доторкає британської імперії. Анґлія мала все два обличчя: малої, европейської Анґлії й Анґлії — британської імперії. Останньо ввійшла до нового кабінету Болдуіна міністром закордонних справ людина, що дійшла до посту в "форейн офіс" через Індії — мін. Гор, що був дотепер дерним секретарем для справ Індії. Міжнародня опінія прийняла це як познаку, що для Анґлії вибила година вести передовсім імперіяльну політику. Які були вирішальні причини цього? Побіч ряду інших, перш за все безпосередньо справа **Абісинії. Тут**, в північно-східньому куті Африки почувсь британський велит діймаюче загрожений наглим зворотом італійської політики — третього й основного круга европ. імперіяльних тенденцій.

Колись Рим був паном світа, доки зумів розсаджувати границі Середземного моря. Мусоліні бажає вивести свою націю зі Середземного моря — з великодержави вчинити Італію імперією, але на границях Середземного моря — всюди Анґлія. Може це була підступна політика саме Анґлії — не дати після війни Італії обіцяного в кольоніях, а звязати її після роспаду австро-угорської імперії в Дунайській кітловині. Бо доки Італія глядить на північ — Анґлія не загрожена. Але нагло впали відливі слова Мусоліні: "Ви повірили, що привязали нас до Бреннеру" — і скріплено поплили баталіони над Червоне море. Йде по суті про сухопутній шлях до Індій, лінію — Медіолян-Моґдішу (італ. Сомалі). **А мати в своїх руках всі шляхи з Европи над Індійський океан є начальною доґмою британської імперіяльної політики.** Анґлійсько-італійське ярке противенство стало так дійсністю.

Італія в обличчі спротиву Анґлії починає наближуватись до Німеччини, при чому справа Австрії могла б бути мостом для порозуміння. Франція, після союзу з Москвою перестала бути по суті для Анґлії союзником. До речі: анґлійська розвідка мала впасти недавно на слід спільної французько-московської шпіонської роботи в анґлійських кольоніях. Це вирішило новий оборот анґлійської політики теж у величезній мірі. Тому кілька тижнів, коли зарисовувався італійсько-німецький компроміс, коли німецька політика стала незвичайно активною в середній і південно-східній Европі, коли Франція такими "приязними" починаннями починала собі з Анґлією, а сама переживала до того важкі внутрішні хвилини і була вповні пасивна супроти бігу міжнародніх подій — **перед Анґлією станула грізна перспектива неспроможности оборонити абісинські позиції.** В цю хвилину простягнену німецьку руку в Льондоні тепло стиснули.

Анґлія завдала своїм морським договором найбільший удар версайському пактові, який взагалі йому досі хтонебудь завдав. Німецько-анґлійське зближення буде так довго поступати далі, поки Франція й Італія тепер чимраз далі затіснюватимуть, звільнені на хвилину, вузли приязні. Наскільки затіснення цих вузлів в відношенні до абісинської справи віддзеркалюється у французькій опінії, хай посвідчить наступний голос французького "Ентрасежан" напередодні приїзду мін. Ідена в Париж: "Не вдасться п. Ідену переконати нас, що для здобуття змінливих ласк його країни, ми повинні противитись намірам п. Мусоліні в Абисинії. Країна, в якій існує ще невільництво, може тільки позискати на цивілізаційній акції великого латинського народу. Це було би направду цікаво, коли б Анґлія, що провадить політику самолюбну й особисту, що виключає партикулярні договори, не питаючись нікого про думку — хотіла тепер обмежити свободу других в імя договорів., з якими сама не рахується.

Вище була згадка про сторожкість Анґлії відносно шляхів до Індій. Побіч шляхів Медіолян-Моґдішу, що ріжнить її нині з Італією, побіч шляхів Ґібральтар-Суез-Червоне море і колишньої німецької баґдадської залізниці — один із них іде через Україну й Туркестан. Цей шлях, це одна із границь зближення німецько-анґлійського. За нього скоріше чи пізніше прийде до суперництва між Анґлією й Німеччиною. Нині належно ствердити: Анґлія готова лишити Німеччині вільну руку на сході — відносно Польщі, Балтійщини, Москви, але ніколи України. З цього висунеться в майбутньому цілий ряд консеквенцій для політики обох держав: цей стан річей має теж вирішальне значення для напрямних нашої закордонної політики. В обличчі заіснування анґлійсько-німецького порозуміння ми на всякий випадок новий оборот справи вважаємо позитивним.

НАЦІОНАЛІСТИЧНА ПРЕСОВА СЛУЖБА.

Поміщений у цьому числі "Націоналіста" "Огляд світової політики" зі значком (НПС) є матеріялом публіцистично-інформативної аґенції "Націоналістична Пресова Служба".

ДЕЩО ПРО ХАРАКТЕР.

Кожний мусить признати, що в людських поступках є певна тяглість і послідовність. Коли ти когось знаєш то можеш досить влучно предвидіти, що саме він зробить у певних обставинах. Отже чини людей підлягають певним внутрішним почуванням-емоціям, які зміняються дуже повільно або взагалі не міняються. Це стале внутрішне тло людини називаємо характером.

Хоч часами чоловік може щось зробити під впливом тимчасових змінливих емоцій і ми можемо хибно судити із цего про його характер, то всетаки через довший протяг слідковання знайдемо велике споріднення межи характером певної людини а її поступками. І так звичайно говоримо про благородний характер, коли звичаєм даної людини є роблення благородних діл і навпаки про поганий характер, коли вона призвичаєна, цебто має наліг до поганих вчинків.

Це споріднення між характером осібняка а його поступками дозволяє нам признати певним одиницям сталу моральну вартість. Має це своє соціяльне значіння тому, що по вчинках ми можемо судити хто є сталою небезпекою для суспільства й кого треба на кожнім кроці пятнувати, а хто є сталим ушляхотнюючим чинником і кого треба ставити за примір і наслідувати.

Нація завдячує свій успіх навіть на війні не так силі узброєння, як скількости характерних горожан-воїнів, які знають за що вони рискують своїм життям. Це саме буває в приватнім життю людини, бо щоб мати успіх то характер є більше конечним чим само знання. Розум без характеру блідне й ниді. Рішучий характер навіть при слабім розумі дасть собі раду.

Знання набуваємо в школах через довгий протяг часу, але де нас учать цінніщої вартості, характеру? Увесь культурний світ уже зрозумів, що боротьба й побіда в сьогоднішньому житті з його шаленим темпом — є доступна лише для одиниць, не тільки з високим рівнем інтелектуального розвитку, але рівночасно із залізним здоровлям та крицевим характером. А коли в дійсности він є такою цінностю чи то для одної особи чи то для нації, то муситься звернути пильнійшу увагу на його плекання. І то треба звертати увагу на нього тоді, коли людина ще розвивається й коли її ум ще все сприймає, цебто в молодім віці. Людина, родина, нація, коли бажає зросту, потужности чи досягнення великих життєвих завдань, мусить у першу чергу подбати про розумну, здорову вихову своєї молоді. А найяскравійшою прикметою доброї вихови є виплекання в молодої людини твердого характеру, що є передумовою успіху кожного починання.

Тепер кожному насувається питання: в який спосіб виплекати цей характер? Зародок характеру знаходиться вже в дитині, коли вона тільки приходить на світ, але його треба доглядати й плекати, щоб він не вибуяв у небажанім напрямі. Наприклад, візьмім двох малих хлопців-близнят. Даймо їм це саме знання, тільки цілком відмінне окруження. Віддаймо одного із них під догляд ввічливої матері помежи чистих і прямих товаришів забави, де він усюди бачить довірря одного до другого і де бридяться поганими вчинками. Другого віддаймо до брудної та сварливої родини і дозвольмо йому жити в оточенні морального багна і гнилі. Чи цей останній виросте із такими самими вартостями характеру, як його брат-близняк? Напевно ніколи! Отже бачимо, що на кристалізовання характеру має найбільший вплив окруження.

Маємо тисячі хлопців і дівчат, яких щоденно тратить наша нація, бо ніхто в їхнім молодім віці не старався виплекати із тих податливих душ невгнуті характери. Для того тепер вони є нещастям не тільки для себе, але й для оточення та нації. А їх можна було вратувати через належне окруження. А скільки то тисяч є таких, які могли заняти кращі позиції в житті, коли б у молодості були попали між товариство, яке додало б їм охоти до праці над своїм характером, над собою самим. І вони були б більше тепер задоволені із свого життя й нація мала б із них більшу користь. Тут скривається неодна траґедія "зломаних душ"!

Тому наша Націоналістична Орґанізація повинна серіозно взятися до виховування молоді. Рівночасно мусимо перевиховати своє оточення, бо Українська Нація потребує лише сильних, здорових і енерґійних людей, готових кожної хвилини на самопосвяту. Тому нашим кличем виховувати українську молодь на здорових тілом і духом громадян!

"БУДЕ КОЖНИЙ ІЗ НАС З КРИЦІ — БУДЕ ЦІЛИЙ НАРІД ЗІ СТАЛІ!"

В. Альбіненко.

НА ТЕМИ ДНЯ.

Спортовці — "українці".

П понеділок 24. червня ц. р. відбулись головні кулачні змагання в Бруклині, з яких вийшов переможцем українець з Оборн, Н. Й. Степан Галайко. Пишуть, що змагання були дуже завзяті, бо закінчилися щойно в десятій рунді. Цікаво тільки знати, чи Галайко, коли є українцем, також так завзято змагавсь би за українську справу в разі потреби, та чи тепер вже признається до нас серед американського спортового світу?

"Щирий приятель" — ворог.

Один з наших щоденників в Америці пише: "Українське населення на Закарпаттю приняло з **великою радістю** (підч. наші) вістку, що до теперішнього чехословацького кабінету ввійшов Яромир Нечас, який був давніше послом від Закарпаття і ревно заступав інтереси працюючого люду. Нечас відомий віддавна як щирий приятель українського народу, а зокрема українського народу на Закарпатті". Іще досі знаходяться у нас українці, які вірять у "щирих приятелів" серед наших наїздників.

Впертий Мусоліні.

Мусоліні, як донсить преса, дістав особливий апетит на муринську Етіопію. Усі намагання співвласників Африки розпорошились об впертість Іль Дуче, коли хотіли порозумітись із ним у справі спільної здобичі. Найбільше зажурилась Анґлія, бо готова сама зі своєю братанкою Францією залишитись у "Лізі без Народів". І нічого іншого їм не лишається, як погодитись із захланною впертістю Мусоліні. Здається, що він є ревним наслідником побратимів із Ліґи Націй (властиво Ліґи Держав) далекого Ніппону.

Одним поміч, другим дуля.

Недавно читали ми "великі алярми" про голод і тиф у Яворівщині, закликуючі наше громадянство до жертвенности, щоб ратувати братів Яворівщини "від голодової смерти". Про подібне доносять тепер краєві часописі, але тим разом голод і тиф не в Яворівщині, а на бідній людьми забутій Бойківщині, в глибоких горах турчанського повіту. Та тепер не тільки що жадних збірок не переводиться, але й маленької згадки про це нема (де ж та наша преса), щоб ратувати бідну Бойківщину. Річ ясна, одним дісталось в поміч "великих алярмів" цілі шпальти в пресі, другим звичайна німа "дуля".

З А П И Т

ДО РЕДАКТОРА "НАРОДНОЇ ВОЛІ", ЯРОСЛАВА ЧИЖА.

Сотник артилєрії, Гриць Рогозний, обвинувачує М. Чоботарева в замордованню полковника Отмарштейна, відомого українського патріота. Заразом обвинувачує вас, що ви ще "навіть тепер маєте якийсь інтерес тримати спілку з М. Чоботаревим і разом з ним оклеветуєте неповинних чесних людей (полк. Сушко)".

Що ви маєте за спілку з Чоботаревим, знаним провокатором українського визвольного руху? Ви тут, як редактор української часописі, жиєте на гроші українського робітника і в той самий час тримаєте спілку з польським розвідчиком Чоботаревим. Що це за спілка і який ваш інтерес з польським розвідчиком? Чекаємо вияснення.

Теодор Свистун, четар У.Г.А.

—o—

АМЕРИКАНСЬКІ ДИВОГЛЯДИ.

Також "обєднання".

В Клівленді запанувала "братня" любов між демократичною січчю, що складається з дуже православних українців і гетьманською січчю, що складається з дуже католицьких українців. На 21-го с. м. мали обидві січи посвячувати гетьманського літака. "Обєднання" православних демократів з католицькими монархістами наступило во імя обєднуючої сили гетьмана Павла "всієя Малороссії". Сю братню любов поблагословив дуже православний панотець, а сотник з шаблею демократичної січи потвердив. Каже наша приповідка: чим горнець накипів....., так і з тими обєднанцями. З ким вони вже не єднались в Клівленді.

Спільникам тої дивоглядної спілки пригадується, що се є інша річ мати здібність бути добрим згінником в краю, а інша річ бути політиком в Америці; що се є інша річ бути спритним контрактором, а інша робити злуку між монархістами і демократами.

Филаделфійські "провідники".

Нема мертвійшого українського життя як в Филаделфії. Американці вважають Филаделфію колискою волі Американської — Українці в Филаделфії приколисали своє життя до сну.

Чому так воно є, то вистарчить пізнати хто стоїть на чолі українців в Филаделфії. І так приміром в проводі одного великого товариства стоїть людина без моралі, виховання й крайній пяниця. Нема одного публичного виступу, на якім він не був би пяний без памяти і щоб він не викрикував найбруднійших слів і не вживав найплюгавійшої лайки. Се є той провідник, від якого молодіж повинна брати примір і набиратись патріотичного духа. Остає він в "проводі" завдяки кількох церковників, що за церкву готові повісити свого рідного брата, але оту морально підлу худобу толерують, хоч він на кожнім кроці сіє зіпсуття і згіршення.

Другим таким підстріленим лідером в Филаделфії є чоловік подібного калібру в іншій дільниці Филаделфії. Сей знова до того догосподарив, що повідганяв всіх чесних громадян від товариства і воно тепер пусткою світить.

Третім лідером (принаймі він так себе сам вважає) є чоловік, що свої політичні переконання позначив так: ні бе, ні ме, ні кукуріку. Раз він дуже національний — то знов підпирає большовиків. Відтак стає "оборонцем" і підпирає підстрілених лідерів. Раз він дуже православний і називає всіх католиків поляками, то знов стає більшим католиком від самого папи і на кожнім кроці хрунить православним. Бо що для нього значить якась там послідовність, громадська чеснота, аби було місце де б можна казати: я, я, я, я,.....

Отсе є фотографії филаделфійських "лідерів". Чи можна ж від них сподіватись оживлення українського життя в Филаделфії?

Іван Богун

American Ukrainian

By Stephen W. Droboty

YOUTH vs. AGE.

One of the greatest problems confronting and discouraging the much discussed and much desired unity of the Ukrainian people is the battle of wits between the elder and younger generation.

We find, in many instances, members of the elder generation who dictatorially disrupt the efforts of the youth because as it were: "What do these kids know. They're foolish. We have to hold a whip over their heads".

On the other hand we find that the youth resents this attitude of the elder generation. Thus, many of them retaliate with: "What right have these old "fogies" from Europe to tell us what to do".

With the existence of that condition a friction begins and winds itself up into a raging fire. From that point a bitter argument ensues and causes an ill feeling between the two generations.

Judging this condition from an unprejudiced point of view one might say that both generations are at fault. Then again the fault must not be entirely placed upon the two generations but upon the environment in which both generations have developed their ideals and conceptions.

The elder generation accustomed itself to an entirely different conception. This elder generation was tremendously oppressed by the rulers in the old country. The elders have been imprinted with the stigma of servility. They had become only too accostomed to extreme bondage. The elders acquired that infernal belief: "There must be comeone holding a whip over our heads". Thus this "holding the whip over the head" conception has been carried over to this side of the universe and has not been entirely eradicated from their souls. Consequently much of it is being practiced on the youth.

The American-Ukrainian youth, however, became more familiar with an opposite environment. They tasted liberty and became the "do as you please" type of people. No one could tell them what to do. They are too learned for anybody to deal with especially, as often stated, "the uneducated, illiterate Ukrainian people".

However, the success of unity of the Ukrainian people, with special emphasis upon unity of youth and elders, depends upon a clearer and better understanding of the difficulties, tribulations, ideals, customs of both generations. The elder generation must understand that it can not succeed in its mission by dictating or entirely disregarding the youth. The second generation must learn that the elders mean well in their purpose but that their approach to the youth is merely faulty, which fault may be traced to the situation the elders faced in their homeland.

In furtherance of the preceeding both generations must realize that one can not do without the other. Youth is to direct the affairs of the Ukrainian people in the near future and youth must be prepared to direct them wisely.

Thus, if both generations comprehend the veritable significance of the question discussed and work in harmony and furtherance of the ideal of the entire Ukrainian nation, success is inevitable.

УКРАЇНСЬКА АВТОКЕФАЛЬНА ЦЕРКВА В КАНАДІ ПЕРЕСТАЄ ІСНУВАТИ, ЯК САМОСТІЙНА ЦЕРКВА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ!

Церковний Собор у Саскатуні доручив Архієпископові Ів. Теодоровичеві переговорювати з Царгородським Патріярхом в справі прийняття дотеперішньої Української Автокефальної Церкви в Канаді в склад східньої Церкви.

Як відомо, недавно голова Української Автокефальної Церкви в Північній Америці Архіепископ Теодоровича по переговорах з царгородським патріяхом постановив прилучити свою Церкву в Зл. Державах Америки до царгородського патріярхату. Він рішений навіть взяти єпископське пересвячення, згідне з законом східньої Церкви. Також рішивсь на злуку своєї церкви з українською православною, так зв. жуківською (зорганізована був. гр.-кат. священиком бл. п. о. Жуком). Тепер на церковному соборі Української Автокефальної Церкви в Канаді, що відбувсь минулого тижня в місті Саскатуні, була на порядку нарад справа прилучення й цієї Церкви до царгородської. Ця концепція найшла собі завзятого противника в особі відомого українського діяча й одного з основників Автокефальної Церкви в Канаді, Василя Свистуна. Ще перед собором видав він дві брошурки, в яких підчеркував, що прилучення цієї Церкви до царгородської противиться ідеї незалежности української Церкви й обстоював дальшу злуку автокефалії в Канаді з Українською Автокефальною Церквою на Україні. Одначе цілий офіціяльний провід Автокефальної Церкви в Канаді на згаданому соборі однозгідно заявивсі за злукою з царгородським патріярхатом, заявляючи, що автокефальна Церква на Україні фактично вже не існує, бо московсько-большевицька влада зліквідувала її, запроторивши її провідників у тюрми й концентраційні табори. Собор доручив Архієпископові Теодоровичеві, що є єпископом Української Автокефальної Церкви в Канаді, переговорювати з царгородським патріярхом у справі прийняття цієї Церкви у склад східньої православної Церкви.

Зараз після згаданого Собору, в стадіюм на саскатунській виставовій площі відбувсь зїзд СУС (Союз Українців Самостійників) та його братніх організацій. Між іншими в присутності біля 400 осіб, В. Свистун виголосив реферат, в якому подав причини свого виступу проти концепції підпорядкування Автокефальної Церкви в Канаді царгородському патріярхові та підчеркнув, що рішення відорвати цю церкву від київської автокефальної було заздалегідь винесене в тісному крузі канадського офіціяльного проводу автокефалії, а апробату цього дістала та церковна єрархія від більшости делеґатів на соборі хитрим викликанням "стемпіду", застраханням необізнаних делеґатів "руїнницькою" роботою Свистуна. Майже ціла авдиторія оплесками й викриками виявила свою однодушність зо сстановищем Свистуна, одначе мабуть це не матиме впливу на схвалену на соборі резолюцію.

("Новий Шлях":)

ПОЛЩА І МАНДЖУРІЯ.

(УП — Шанхай.) В манджурських торговельно-помислових колах обсуджується змагання Польщі всадовитись економічно сильною ногою на Далекому Сході. В місті Харбіні має бути заложена польсько-манджурська компанія з капіталом 2 міліонів єн, яка буде мати філію в Варшаві. Ціллю тієї компанії буде фінансувати польські підприємства, які мають бути заложені в новій манджурській державі. Як серіозний конкурент анґлійських, французьких, японських і німецьких фірм Польща не рахується, бо їй брак досвіду для такої експанзивної господарки в більших розмірах.

Цікаво одначе при тому те, що то не є вже перша спроба Польщі поширити свої аґенди поза польські границі. Згадаємо спроби в Полудневій Америці, дальше на побережжях Африки, балачки про Австралію й Індії, домагання кольоній за морями, хоч цю справу ніхто серіозно не трактує і т. п. Згадана манджурська операція є дальшим звеном в тому намаганню заняти в світі великодержавне становище.

ПОЛІТИЧНЕ ВИХОВАННЯ В ЧЕРВОНІЙ АРМІЇ.

Річник 1912 вже служить в московській армії. Зі всіх усюдів великенської московської імперії пішла молодь на службу Москві, пішла молодь як робітнича, так і селянська. Служити мусять всі, бо так вимагають закони. Армія, як там кажуть, є масовий коллектив інтер національного характеру і пролетарського складу. За те останнє особливо дбають тепер в Совітах, щоб надати армії більшої моральної сили, .яка особливо тепер як ніколи, дуже потрібна.

Червона армія є в суті річчи знаряддям в руках комуністичної армії і по всім теоріям вона повинна виконати призначені їй комуністичною партією завдання. Партія дбає за те, щоб в ряди армії втягувано лише дітей пролетаріяту. На це дуже уважно підчас побору, а і недавно переведена чистка в армії мала за ціль очистити армію з непролетарського елементу, який би міг в часі війни оказатись несполегливим. Що правда та чистки відносилась лише до походження червоноармейців, бо в совість кожному трудно було заглянути, але й при цьому вичищено богато елементів в армії які не були пролетарського походження. Чистки одначе замало, щоб то осягнути, бо саме пролетерське походження ще не означує, що дана людина є пролетаріем, зглядно комуністом. Тому в червоній армії відбувається ще реґулярна наука вояцтва.

В першому році служби їй присвячується денно 4-5 годин, а в другому вже лише 3 години, коли тимчасом на військові вправи призначено 5-6 годин. З такого розподілу вишколу виходить ясно, яку велику вагу прикладають Москалі вихованню в армії. Також в інших арміях присвячується в армії богато часу на те, щоб вивчити вояка реґуляміну і службової повинности,, щоб він не був сліпим знаряддям, а свідомим вояком. Але на те зуживається богато менше часу. Що Москалі зуживають на ту справу так богато часу, дається пояснити тим, що вони хотять приготовити армію не лише для боротьби з ворогом зовнішним, а і з внутрішним. А це не легка справа, бо в тому випадку вояк мусить боротись зі своїми батьками і братами. Така боротьба в московських умовах не можлива без відповідної політичної підготовки вояків.

При тому Москалі переслідують ще й инші цілі. Комуністична наука в армії має зробити з вояків будучу основу комуністичного ладу поза армією та витворити добрих комуністичних пропаґаторів серед цивільного населення. Для політичної науки створено в армії спеціяльний політичний апарат, що ветряває навіть в самі дрібниці повседневного життя. Кождий військовий округ має своїю політичну управу, а кожда дивізія, корпус чи бриґада політичні відділи. Тим управам підлягає весь учительський склад в армії і вони орґанізують систем навчання. Тим управам підлягають також і вищі командири армії, коли вони не закінчили комунстичної военної академії. Ті, що її закінчили, командують також і політичними відділами. Найвищою школою для вишколу командирів є так звана "толмачевська военно-політична академія" в Ленінграді, що тепер існує вже 16 рік. Всі командири, що не перейшли цієї академії, зобовязані давати всі накази для армії, які не мають чисто військового характеру, до контролі спеціяльними комуністичними комісарами, які їх підписують. Такий стан доводив часто до непорозумінь в армії, бо ж це було подвійне мандування і тому на його те не дуже зважають. Саму науку дуть учителі або так звані по руки в армії і вона полягає в стій пропаґанді комунізму. ній висвітлюється воякам і за ничні обставини, розуміється марксистського боку і в перек ченому вигляді.

Тому, що взагалі стан освіти червоні армії є дуже низький, ким політрукам доводиться не дуже тяжко справлятись з завда ням, головно, коли він не вміє в повідно підійти під рівень воя й його зацікавити справою. Т вояк вивчує все напамять, щоб доволити начальство, а користи цього нема жадної. Так є в бі шости в армії, про що пише наві московсько-військова преса.

На випадок війни передбачен що перед важніщими боями по тичні комісарі будуть поучати в яків з політичного боку, чому тр ба вести той бій. Це буде мати деяких випадках досить вели значення. До таких політруків н лежить також пропаґанда сер ворожих частин на фронті, як т кож підбір участку до наступ цебто там, де стоять несполегли ворожі частини.

Які наслідки буде мати викова ня, нині трудно сказати. Це пок жеться в війні. Ціллю є одна зробити з вояка знаряддя в рука комуністичної партії та застави його з переконання боротись внутрішним ворогом, якого й до москалі не позбулись з краю. Са ма мобілізація багато в тому зм нить, бо в армію прийде селянст во, яке не дуже то охоче підч ниться комунізмові. А тоді хт зна, чи і самі комісарі поможуть чи може вони погинуть від пер ших куль вояків.

ДЕ СТОЇТЬ СЬОГОДНІ ПОЛЬЩА?

Багато людей нині думає над таємницями теперішної польської політики, що нагло і несподівано стала майже самітним чинником політичного життя. Досі польська політика була нічим іншим, як лише функцією польсько-французького військового договору. Доперва перед роком німцям вдалось виманеврувати Польщу зпід французького впливу та вляти в неї трохи свіжого духа в формі великодержавности і самостійности. Наслідком німецького маневру Польща опинилась тепер на роздоріжжу. Ще не ясно, чи Польща піде за німецьким поводом нібито як самостійний чинник, чи повернеться лицем до французько-московського союзу, чи може захоче таки зовсім усамостійнитись. Всі спроби, щоб примусити Польщу до ясної відповіди, остали без успіху. Поляки не хотять розкрити своїх карт і чекають, щоб найперше другі партнери ті карти розкрили. Тепер питання ставиться в іншій формі, а саме проти кого є Польща, але й на це ніхто ще не одержав відповіди. Польщі дуже трудно на це питання відповісти, маючи ко.ю себе таких двох сусідів, що зброяться, Совіти і Німеччину. Вона витягнула дотепер всі консеквенції з того факту зброєння і погодилась з ними обома, з Москвою і Берліном, не чекаючи на це згоди Франції. І треба признати, що на цьому вона виграла, бо з одного боку за ту згоду заплатили німці судьбою своєї меншини в польській державі, а з другого приобіцяла Москва не чіпати українського питання в Польщі, а навпаки, помагати його виштовхувати з великої політики. Це були б тимчасові користи з польської політики.

Рівночасно Польща уявляючи собі, що вона самостійний чинник політики, відклонює всякі спроби кого б то не було, втягнути її в автоматичні пакти, бо в тому випадку вона опинилася б між молотом і ковалом. Її територія стала б тереном перемаршу ріжних армій, які здається не вступилися б відти не потягнувши за собою що неоудь, чи німці свої бувші землі, чи Москва західно-українські і білоруські землі. Женевський осуд німців за їх зброєння був зручно підставлений Польщі, щоб вона себе розшифрувала. Але і з тої засідки вийшла Польща добре, бо в бесіді нібито не погоджувалась з осудом, а в суті річи пішла за більшістю й голосувала за осудом Німеччини. Що правда, такий метод політики не зовсім підходить під поняття джентльменства, що висловлюється фразою "Фейр плей" чи "чесної гри" по нашому, але в нинішних часах на те дуже мало звертають уваги. Не обійшлось і тут без натиску, під яким Польща була примушена голосувати за осудом, бо в противному випадку, як про це говорять автентичні відомости, Франція була б готова стати покровителькою Західної України і витягнути меншинові справи на світло денне. А цього Польща побоялась. Рівночасно з тим осягнула вона ще одне, а саме, що не замкнула за собою ворота до західно-европейської політики і не зірвала остаточно мостів звязку з Парижем.

Загально польська політика представляється так: одиноким серіозним загранично-політичним партнером Польщі стала Москва. Вона всувається тепер в ті позиції, які Польща хотіла мати на всякий випадок як запілля, а саме в Ромунію та в держави над Дунаєм, а дальше в Литву. Туди пре Москва за допомогою Франції, щоб окружити Польщу совітським перстенем. Щоб спаралізувати намагання Москви пішла Польща на комбінації з Італією і попирає її політику над Дунаєм, рівночасно не вмішуючись в справу Австрії, яка для Італії являється найважнійшою. Справа Австрії була б для Польщі каменем предкновенія непорозуміння з німцями, а того поляки не хотять під сучасну пору, доки ще не розкрили своїх карт. Італія зі свого боку є противником панслявізму і в теперішнім намаганні Москви добачує цей панслявізм. Стремління Польщі є щоб Чехію звязати з Італією і не допустити туди до впливу московську дипльоматію. Як Чехія повернеться в бік Італії, то й Ромунія не буде мати надто велико охоти виставляти свої територі на небезпеку московського перемаршу. Недавня балачка італійці і поляків в Венеції велась лише на тему Совітського Союзу. Литовська справа відігравала при тому лише побічну ролю.

Які ж перспективи на будуче має Польща? Вона піддасться вимогам Франції. Польсько-французький союз буде відновлений може в зменшених рамцях. Рівнож залишиться в силі союз московсько-французький. На його буде мати Польща вплив через Союз народів. Зате Совіти не будуть мати безпосередного впливу на французько-польський Союз, бо він фактично не звязаний з Союзом Народів. З Німеччиною буде Польща старатись жити на мирній сто пі, використовуючи німецьку льояльність до всяких договорів. З його буде вона мати ту користь, що знищить німецьку меншину у себе, за яку Німці не будуть впоминатись, боячись розриву з Польщею. Рівночасно економічним схопленням Данціґу Польща буде старатись поширити свій так званий коридор і обхопити Східні Прус при умові, що вдасться їй дійти до порозуміння з Литвою. Такий ста потребує ще довший час і невідо мо буде, куда поверне свою полі тику Польща.

ВІД ГОЛОВНОЇ КОМАНДИ ЧОРНОМОРСЬКОЇ СІЧИ.

До Пробоєвиків зголосився Окружний Командант округи Ню Йорк Стейт — Михайло Перч який мимо навалу праці, як Окружний Командант не звільняється зі своїх обовязків в Організації під час збіркової акції. Його відданість праці нехай буде заохотою і зразком для інших Січовиків і Січовичок.